Hayatımızdan Allah'ı Çıkardık, Nefsine Zulmedenlerden Olduk!

Biz Müslümanlar, Yüce Allah'ın bizleri kulluğumuzu görmek ve göstermek için yarattığına, dünya hayatının bir imtihan dönemi olduğuna, amellerimizin sonucu ve Allah'ın yargılamasına göre Cennet veya Cehennem ehlinden olacağımıza iman etmiş kimseleriz.

Tarih boyunca bu inancın gereğini iyi kötü yerine getirmeye çalıştık. Hem dünya hayatımızı, hem de ahiretimizi imar etmenin gayretinde olduk. Müslümanların dünya ve ahiret dengesini mükemmel sağlayabildiği Asrı Saadet başta olmak üzere; Endülüs dönemi, Selçuklu İmparatorluğu, Büyük Osmanlı Devleti gibi güçlü dönemlerimizde, dünya üzerindeki bütün halklar için yıldız gibi parlayan bir örnek ve cazibe merkezi olabildiğimizi de gördük. İslam diyarında zekat verecek fakir Müslümanlar kalmayınca, İslam'a ısındırmak ve insani görevimizin gereğini yerine getirmek için Gayri Müslimlere de zekat ve benzeri yardımlarda bulunduk.

Yükseldiğimiz zamanlarda, her işimizin başında, ortasında ve sonunda Allah vardı. Allah'ın olamayacağı işlerimiz oldukça az ve genelde de gizli kalırdı. Ama artık Allah'ı işlerimizin her aşamasından uzaklaştırdık, Allah'ın sevmeyeceği işleri aleni yapmaktan adeta zevk alır olduk.

Günümüze, işimize, yemeğimize, suyumuza besmele ile başlayıp hamd-ü sena ile bitirmeyi neredeyse terk ettik! Evlerimizde yemeklerimiz besmelesiz pişer oldu. Ne eski tatları kaldı ne de bereketi. Abdestsiz toprağa basmayan analarımız vardı. Şimdi insanlarımız abdesti unuttu, gusül almayı hiç öğrenmeden cenabet gezenlerimiz oldu.

Allah'ın rızasını kazanmak, kullarının ve hatta hayvanatın ihtiyaçlarını gidermek için Vakıflar kurmuştuk.

Vakıfları amaçlarından uzaklaştırdık, vakıf paralarını gasp edip Allah'la dalga geçercesine Vakıfbank adıyla faiz işletmecisi, Allah'a ve Rasulüne savaş açan devlet bankası kurduk. Diyanet İşleri Başkanlığımızın bile paralarının kaçınılmaz olarak işletildiği, bütün helal kazançların karışarak mundarlaştığı, ülkenin zenginliklerini ve alın terini Siyonist simsarlara peşkeş çeken faizli ekonomik düzene mahkum olduk. Bu sömürüye, küresel entegrasyon diyerek zoraki kılıf bulduk. 1500 yıllık İslam medeniyetimizin ekonomik sistemini adam gibi kurup işletemedik. Siyonist borca dayalı para düzeninin çaresiz kölelerine döndük. Sanayici ve tüccarlarımız tek tek yıkılırken bankalar her yıl kar rekorları kırmaya, vergiyi en çok ödeyenler listesini doldurmaya başladı. Onlardan gelen 3 kuruş verginin ne kadar bereketsiz olduğunu, arkasında sömürülen hakların ve emeklerin ne kadar fazla olduğunu insaf ehli düşünceli insanlar anlasa da anlatsa da duyulmaz oldu.

Eğitim sistemimizden Allah'ı uzaklaştırdık! ABD kontrolündeki ateist zihniyetli müfredatlar içinde nesillerimizin beynini ve imanını çiğnettik. Sonuç olarak dindar insanların deist veya ateist evlatlarının çoğalması sıradan vakalar sayıldı. Üniversitelerimizden mezun olan gençlerimizi, yeni hayatlarına papaz kıyafetleri içinde uğurladık. Rektör ve dekanlık gibi rahiplik unvanlarını hocalarımıza vererek, meşru ve saygın sıfatlar arasına aldık.

Nikahlarımız bile Yahudi-Hristiyan merasimlerinin bir derlemesine dönüştü. Onlar gibi evlenip, onlar gibi dans ederek aile hayatımıza başladık. Tevazu ve sadelikten nefret ettik. Lüks ve ihtişamın peşinde borçlara boğulduk. Mutlu ve huzurlu yaşamayı seçmek yerine; sabrı bilmeyen, kavgasız konuşamayan, borcundan nefes alamayan, beceriksiz çiftlere döndük. Evlenmekten çok boşanmayı seçtik. Helal yaşamak uzak, pahalı ve zor geldi. Haram ilişkiler kolay, ucuz ve tasasız bilindi.

Domuzun ve domuz parçalarının girmediği yer ve ürün kalmadı! Devletimiz, milletini domuzların işgalinden koruyamadı! Gıdalarımız bozuldu, kimyasal ve biyolojik dengeler alt üst edildi. Sapkınlık emareleri ilaç ve gıdalar yüzünden kendiliğinden görülür oldu.

Sapkın, zalim ve katil olan bazı erkekler ayıklanıp adam gibi cezalandırılamadı. Allah'ın adaletini beğenmedik ve idamı gavurların emrine uyup kaldırdık. Ateş düştüğü yerlerde kaldı. Mağdurların ve yakınlarının yürek yangınları ölene kadar hiç sönmedi. Kısasın can veya fidye huzurunu halkımıza çok gördük. Neredeyse hiç kimsede, sistemin adaletine inancı ve güveni kalmadı. Feministler ve sapkınlar bunu kaçırılmaz fırsat bildi. Topyekûn erkek düşmanlığını devlet politikasına dönüştürdü. Kanunların adalet ruhu pozitif ayrımcılık yalanıyla çiğnendi. Kadın olunca ne yapsa yanına kar, erkek olunca aldığı nefes suç sayıldı. En zalim erkek düşmanı kanunlar bile gerçekten mağdur edilen kadınlarımızı bir türlü koruyamadı. Olan yine mazlumlara ve kenarda kalmışlara oldu. Çünkü zalim üreten sistemin bataklıkları kurutulmadı. Yeni zalimlere bahane olacak tahrik kaynakları açıldı.

Allah, kadınları biz erkeklere nikah ile emanet olarak verdi. Bizim de namusumuzu ve huzurumuzu kadınlara emanet etti. Biz haddimizi aştık ve emanetçi değil de kadınların sahipleri olduğumuzu sandık. Kendi acziyetlerimizin ve zaaflarımızın hırsını kadınlardan çıkarmaya kalktık. Nikahın karşılıklı rıza ile faydalanmaya dayanan ve sonu ahiret hayatını hedefleyen bir hayat ortaklığı olduğunu unutup, sıradan bir mal ve hizmet alımı anlaşması olduğunu sandık. Gözünü bizimle açan kadınların gözünü ve gönlünü doyuramayıp dışarıya meyletmesine, zehirli davetlerin cazibesine kapılmasına fırsat verdik. Onlar da bazen pireyi deve yaparak, sabrı ve şefkati terk ederek nefislerine uydular, kocalarının mahremini ortalığa serdiler. Kutsal yuvalarının içine başkalarının karışmasına izin verdiler. Kimisine annelik zor geldi, kimisine de kadınlık, yuvalarını dağıttılar, kocalarının kabahatlerine onlar da ortak oldular.

Ramazan ayında kendisi tutmasa da açıktan oruç yemeğe utanan nesiller gitti. Yerlerine "Recep ile Şaban'ın aşkına Ramazan ne karışır!" diyen eşcinsel sapkınlar ordusu peydahlandı. Dövme yaptırmak gibi kesin lanetlenen günahları açıktan işlemek ve göstermek meziyet oldu. Her türlü sapkınlığı, dövme gibi haramları, zinanın bütün şubelerini işleyen "*ünlü, manken, sanatçı, artist, fenomen*" vb. etiketli

şeytanın cehennem pazarlamacıları, evlerimizi bizim rızamızla 24 saat işgal etti. Çoluk çocuğumuzun beynini yıkadı, imanını parçaladı. Hem de bizim yanımızda, hem de bizim aldığımız bilgisayar, telefon ve televizyonlar ile.

Dilimizden ve sohbetimizden Allah'ı çıkardık. Selamlarımız da artık Allah adı anılmaz oldu. Allah'ın selamı demode görüldü. Allah'a ısmarlamaya veya emanet etmeye tenezzzül etmedik. Günaydın, iyi günler, iyi akşamlar ve iyi geceler gibi ruhsuz zaman bildirimleri kafi geldi. Maşallah ve inşallah gibi kelimeleri televizyon soytarılarının şovlarına hapsettik ve onlarla birlikte dalga geçilmesini yıllarca önleyemedik.

Beş vakit namaz kılmaya üşendik. Düzenli yaşamayı, kararında beslenmeyince aldığımız kilolar için, paralı spor kulüplerinde ter döküp normale gelmeye çalıştık. Abdest almanın bedeni ve ruhi temizliğini bıraktık, alkollü antiseptik solüsyonlarla mikroplardan korunmaya çalıştık.

Dini terimleri ticari işletmelerine vererek dini sömürdüğünü düşündüğümüz şahıslara kızarak sürekli buğzettik. Lanetli kumar günahına Milli Piyango etiketini vuranlara bir türlü sesimizi yükseltip dur artık diyemedik! Anayasamıza devlet gençleri kumar, alkol, uyuşturucu vb. kötü alışkanlıklardan korur diye yazdık. Sonra o gençlerin devlet eliyle Milli Piyango, Spor Toto, İddia, At Yarışı ve bahis oyunları gibi envai çeşit kumarları oynamaları için özel teşkilatlar kurduk.

Allah'ın emri olan zekatı vermekten kaçındık, köşe başlarındaki dilenci simsarlara 3-5 kuruş vererek kendimizi hayır yapmış gibi kandırdık. Zekat ile malımız temizlenmediği için, başımıza gelen kaza ve musibetlere şaşırıp kaldık.

Allah işlerimizi ehline teslim etmemizi emretti. Bizler ise Sen karışma Allah'ım, önce ailem, akrabalarım ve tanıdıklarım dedik. Ehline vermediğimiz her işin ve makamın cezasını hep birlikte çektik. Zararlarına ortak olduk, diğer kulların hakkına girdik. Kayırmacılığı en iyi yapanlara kızsak bile içimizden takdir ettik ve aynı imkanın bizlere de gelmesi için gizli-açık savaş verdik.

Kısacası yediğimiz naneler say say bitmez! Ancak son nefesi verene kadar Allah'tan da umut kesilmez! Hepimiz kendi çapımızda irili ufaklı hatalara ve günahlara girmiş olabiliriz. Bizi yaratan Allah bizleri de en iyi bilen ve tanıyandır! O yüzden tövbe kapısını ölene kadar açık tutandır! Kimseyi hedef almıyor, görüp şahit olduklarımı yazıyorum. Ben kendi derdime yanıyorum. Düşman olarak bana nefsim yeter de artar bile. Rabbim hepimize hidayet ile günahlarımızdan kurtulmayı nasip etsin. Yoksa sonumuz çok fena görülüyor! Allah muhafaza…

Görsel Kaynağı: https://wallpapersafari.com/w/5oY9IM